

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 759-1934)

Originalt emne

Socialvæsen

Socialvæsen/Hjælp uden Fattighjælps Virkning

Socialvæsen/Kommunehjælp

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 21. februar 1935](#)
- 2) [Byrådsmødet den 28. februar 1935](#)
- 3) [Byrådsmødet den 21. marts 1935](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 21. februar 1935 - side 9

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 759-1934)

Indstilling fra Socialudvalget om, at den til en Del Personer ydede Hjælp, der bar Karakter af egentlig Forsorg, ikke skal have den i Forsorgslovens § 807 omhandlede Virkning'.

Følgende Indstilling forelaa:

"Idet man fremsender en Fortegnelse over Personer, ialt 507, som har modtaget Kommunehjælp af en saadan Størrelse, at Hjælpen har Karakter af egentlig Forsorg, samt over 15 Personer, som er under direkte offentlig Forsørgelse (anbragt paa Anstalt) skal det sociale Udvalg under Henviisning til Bestemmelsen i Forsorgslovens § 307 indstille, at Hjælpen i de her foreliggende Tilfælde ikke skal medføre den i § 307 omhandlede Virkning (Tab af Valgret og Valgbarhed til offentlige Forsamlinger og Raad), under Hensyn til, at

Hjælpen er ydet i Anledning af særlig store Forsørgerbyrder, langvarig Sygdom eller andre den trængende utilregnelige Aarsager.

Man skal tilføje, at det ærede Byraads Beslutning om, at den nævnte Hjælp ikke skal have den omtalte Fattighjælpsvirkning, er gyldig, for saa vidt den tages med almindelig Stemme flerhed.

Udvalgsmedlemmerne Bogtrykker P. Busch og Boghandler Frk. Anna Petersen, har ønsket at indstille, at de paa hoslagte Liste med "M" betegnede Personer, ialt 200, ikke omfattes af Byraadets Beslutning og saaledes betragtes som oppebærende Kommunehjælp med Tab af Valgret".

Chr. Nielsen forelagde Sagen og oplyste, at naar den sociale Hjælp havde Karakter af egentlig Forsorg, tabte vedkommende sin Valgret og Valgbarhed, saafremt ikke Kommunalbestyrelsen vedtager, at det ikke skal have denne Virkning. Det var desværre ikke lykkedes at blive helt enig i Udvalget, hvad Taleren beklagede. De Socialreformen traadte i Kraft 1. Oktober 1933, førtes de fleste af de fattigunderstøttede Personer over paa Kommunehjælpen uden Tab af borgerlige Rettigheder, og det blev enstemmig vedtaget i Byraadet. Nu kunde Taleren ikke tænke sig, at det var Meningen at vedtage en saadan Overflytning og saa ved første givne Lejlighed sætte dem tilbage til Fattigvæsenet med Tab af deres borgerlige Rettigheder. Der var ogsaa det Forhold, at ved at overflytte disse Personer til egentlig Fattighjælp afskar man dem fra at faa Understøttelse af Arbejdsløshedskassen. Nu var det Meningen, at Arbejdsmændenes Kasser lukker op, og de fleste af de her omhandlede var Arbejdsmænd; ved at hindre dem i at faa deres ordinære Understøttelse hindrede man samtidig Socialudvalget i at spare Penge. Man burde vente lidt og se, hvorledes det arter sig; der var jo ikke noget Valg i Sigte, saa foreløbig fik det ingen Betydning i den Retning. Andre Kommuner tog heller ikke saa højtideligt paa dette Forhold. Man burde derfor denne Gang gaa lidt lempeligt til Værks, saa kunde man maaske næste Gang se lidt nøjere paa Sagen og muligvis udskyde enkelte. Naar der ikke var andet i Vejen med en Mand, end at han var fattig og ikke kan skaffe sig Arbejde, kunde Taleren ikke gaa med til at fratage ham hans borgerlige Rettigheder; det var hverken efter Socialreformens Aand eller Bogstav, og Taleren maatte derfor anbefale, at de 507 Personer fritages for disse Retsvirkninger.

P. Busch gjorde opmærksom paa, at Chr. Nielsens Udtalelse om andre Byer ikke var helt i Overensstemmelse med de faktiske Forhold, for de andre Byer havde ikke gjort det, som

Aarhus gjorde ved Socialreformens Indførelse, at saa godt som alle overførtes fra Fattighjælp til Kommunehjælp. Derved fik disse Folk en Chance for at komme over paa den rigtige Side, og denne Chance havde de ikke benyttet. Udvalget var enigt om Forslaget for 67 Personers Vedkommende, og Taleren kunde ikke indse, med hvilken Begrundelse Flertallet var kommet til det Resultat, at Hjælpen skal have Retsvirkninger for disse og ikke for de 200, som Mindretallet havde foreslaaet, for der var ikke nogen som helst Forskel paa dem. Der kunde selvfølgelig være en enkelt Fejl blandt de 200, og det kunde i saa Fald rettes senere, men ellers havde Mindretallet fulgt bestemte Principper ved Afgørelsen. De 267 Personer var Folk, som tidligere havde været under Fattigvæsenet eller faaet meget langvarig Hjelpekasseunderstøttelse, Folk, som man maatte forvente ogsaa i Fremtiden skulde forsørges af Kommunen. Det kunde ikke siges, at Mindretallet havde taget haardt paa Forholdet, naar man af 574 Personer var villig til at fritage 307. Der var Folk, som stod for snart at skulle have Aldersrente, eller som havde haft megen Sygdom og Arbejdsløshed eller ogsaa mange Børn; det var det Princip, som Mindretallet havde fulgt ved sin Afgørelse. Det var heller ikke rigtigt, at man tog Valgretten fra nogen, for disse Folk havde ikke haft den tidligere, kun pro forma i det forløbne Aar, og Taleren maatte fastholde, at de 200 Personer ikke fritages for Hjælpens Virkninger.

Chr. Nielsen hævdede at adskillige Byer havde gjort noget lignende som Aarhus, f. Eks. Kolding, der dog havde konservativt Styre; andre Steder havde man ført dem over paa Aldersrenten. Mindretallet havde kun taget økonomiske Hensyn, men det var for lidt, for Sagen havde ogsaa en human, menneskelig Side, og det havde Mindretallet i nogen Grad set bort fra. Hvis en Mand havde faaet en Understøttelse, fordi han trængte dertil og ikke kunde skaffe sig Arbejde, men der ellers ikke var noget at sige om ham, saa burde man ikke tage Valgretten fra ham. Kommunen tjente ikke noget derved, saa i den Retning betød det intet, men det betød meget for den enkelte, som det gik ud over. Naar Flertallet foreslog, at 67 Personer bør miste deres Valgret, saa var det ikke alene, fordi de var fattige, men fordi der ogsaa var andet i Vejen med dem, f. Eks. Snyderi, Drukkenskab o. lign. Men at fratage en Mand hans borgerlige Rettigheder, blot fordi han var fattig, kunde man ikke være bekendt.

P. Busch havde ikke taget Standpunkt efter, at Folk blot var fattige, og det vidste Chr. Nielsen godt, der var ogsaa andre Skavanker til Stede. Taleren havde gennemgaaet Listen meget nøje sammen med den Mand, som kendte Forholdene bedst, og f. Eks. Folk, som i de sidste $\frac{3}{4}$ Aar havde haft blot 1 Maanedes Arbejde, og som altsaa havde vist lidt Vilje til at

komme ud af Forholdet, var ikke taget med.

Holger Eriksen erindrede om, at igennem mange Aar havde man betragtet Fattigdom som en Forbrydelse, der skulde straffes ligesom andre Forbrydelser, og det syntes, som om de konservative Repræsentanter endnu hældede til den Opfattelse, skønt den var fuldstændig i Strid med Socialreformen. Fattigdom var ofte uforskyldt, og hvis der var Folk, som ikke vilde arbejde, kunde saadanne nok udskilles. Det var forkert, naar Hr. Busch sagde, at man ikke tog Valgretten fra nogen, fordi de ikke havde haft den, for det skyldtes den tidligere Fattiglov, som byggede paa det gamle System; et saadant Argument stred derfor mod den ny Lov. Det var selvfølgelig smukt at give disse Folk en Chance, men det var en tvivlsom Chance, naar man havde en Arbejdsløshed saa stor som ingen Sinde før, og en Mand, der i flere Aar havde været slaaet ud og været under offentlig Forsørgelse, var som Regel ikke den, som en Arbejdsgiver først tog i Arbejde. Først naar Arbejdsforholdene trak sig nogenlunde i Orden, kunde man sige, at disse Folk faar en Chance, ikke under saa unormale Forhold som i Øjeblikket. Taleren vilde henstille at følge Flertallets Indstilling.

Unmack Larsen udtalte, at Socialudvalgets Flertal selvfølgelig havde fulgt saglige og lovlige Principper ved sit Forslag. Man havde lagt Vægt paa, om en Mand under de nuværende usikre Arbejdsforhold tør betragtes som arbejdsu villig, og hvis man var kommet til det Resultat, var han slettet, men ellers kunde det ikke forsvares at gøre det. Ligeledes havde man fulgt Lovens Ord og lagt Vægt paa, om der foreligger store Forsørgelsesbyrder, langvarig Sygdom eller andre lignende Aarsager. Naar Loven udtrykkelig nævnede Sygdom, syntes Forslaget fra den borgerlige Side unødigt haardt, for ved en Gennemgang af de Tilfælde, som fandtes paa de borgerliges Liste, kunde man finde Folk med saa alvorlige Sygdomme, at man ikke med Rette kunde forlange, at de skal klare sig selv. Hr. Busch vilde maaske blive overrasket, naar det viste sig, at der paa hans Liste var Folk med Rygskade, Tuberkulose, Galdesten, ondartet Leversygdom, Ischias, ja endog et Tilfælde af Sovesyge o. s. v. Saaledes kunde der findes en hel Række, hvor det ligefrem stred mod Lovens Bestemmelser at fratage dem deres borgerlige Rettigheder. Naar Hr. Busch derfor talte om Principper, kunde Taleren ikke se andet, end at der tværtimod forelaa en kolossal Mangel paa Principper i Hr. Busch's Udvælgelse. Der var ogsaa en anden Side af Sagen, idet Loven krævede, at der skal tages Bestemmelse om hver Ægtefælle for sig, men her havde Hr. Busch uden videre ræsonneret saaledes, at naar Manden har faaet Kommunehjælp, er den ogsaa gaaet over paa Hustruen, og saa har begge tabt deres

Valgret. Det var en ganske vilkaarlig Tilsidesættelse af Lovens Princip paa et væsentligt Punkt. Det havde vist sig i flere Tilfælde, at Manden var arbejdsu villig, medens der ikke var noget at bebrejde Hustruen, og del var da fuldstændig i Strid med Loven at berøve hende Valg retten. Taleren vilde altsaa konstatere, at der forelaa en kolossal Mangel paa Principper ved denne Udtagning. Det var beklageligt, at der ikke var opnaaet Enighed i Udvalget, men Taleren vilde indtrængende henstille til den konservative Gruppe at gaa med til Flertallets Indstilling.

P. Busch vilde hertil sige, at det var let nok for Hr. Unmack Larsen at staa op her og pege paa forskellige Tilfælde paa Listen, som Taleren i Øjeblikket var ude af Stand til at kontrollere. Taleren kunde med samme Ret spørge, hvorfor Unmack Larsen havde medtaget løsagtige Kvinder, Drukkenbolte o. s. v. Der var absolut ingen slettet udelukkende af den Grund, at de var fattige; Listen var gennemgaaet meget samvittighedsfuldt, og Taleren havde i hvert enkelt Tilfælde faaet Forhaandsoplysninger om dem, før Afgørelsen var truffet. Det var ikke Mindretallets Skyld, at det samlede Udvalg ikke havde faaet gennemgaaet alle Skemaer i Fællesskab, for Taleren havde tilbudt at være til Tjeneste i 8 Dage; men det var altsaa ikke blevet gjort. Taleren havde ved en tidligere Lejlighed kritiseret, at en Mand havde faaet 47 Kr. ugentlig i Understøttelse, og straks var Unmack Larsen faret op og havde sagt, at det var kun et enkelt Tilfælde; paa samme Maade for han nu op her. Men hvis man skulde til at trække de enkelte Personer frem paa Listen, skulde Taleren ogsaa finde en hel Række paa Flertallets Liste, som ikke fortjente at undtages fra Lovens Virkninger.

Unmack Larsen vilde bede Hr. Busch vise et eneste Tilfælde, hvor enten løsagtige Kvinder eller Drukkenbolte var taget med; men det var han ikke i Stand til, det var blot løs Tale. Derimod kunde Taleren vise i Snesevis af Tilfælde, hvor Busch havde strøget Folk alene paa Grund af Fattigdom eller Sygdom.

P. Busch kunde selvfølgelig ikke vise noget Eksempel paa staaende Fod, naar Listen ikke var. til Stede, og Taleren havde heller ikke været forberedt paa saaledes at skulle faldes i Ryggen. Men Taleren skulde nok senere finde det sammen med Socialdirektøren og meddele det ved næste Byraadsmøde.

Chr. Nielsen havde det Indtryk, at Hr. Busch var lidt ked af Situationen, og han var vist selv klar over, at han var gaaet for haardt til Værks. Taleren maatte ogsaa protestere imod, at der skulde findes løsagtige Kvinder og Drukkenbolte paa Flertallets Liste. Man kunde

undertiden høre Rygter om, at en eller anden levede af Usædelighed, men naar der ikke kunde dokumenteres noget derom, kunde man heller ikke tage Hensyn dertil. Taleren syntes, at Hr. Busch skulde frafalde sit Krav angaaende de 200 Personer, saa kunde man se nærmere paa dem næste Aar. Det var en meget alvorlig Sag for vedkommende, og Busch vilde næppe med sin gode Vilje gøre nogen Uret.

I. C. Sørensen bemærkede, at Hr. Eriksens Udtalelser om, at Fattigdom betragtes som en Forbrydelse, ikke kunde have Adresse til den konservative Gruppe, for alle i Gruppen var klar over, at Socialreformen havde ændret denne Opfattelse. Naar Hr. Busch havde ment, at 200 Personer burde miste deres borgerlige Rettigheder, saa var det dog en relativ ringe Del af de Understøttede. Men ved at høre paa Diskussionen fik man det Indtryk, at der var en Mangel ved Sagen, nemlig at Udvalget ikke i Fællesskab havde foretaget Undersøgelsen. Det vilde sikkert være af Betydning, da en eller anden af Udvalget altid kendte noget til forskellige Personer, og Taleren vilde derfor henstille, at Sagen udsættes i 8 Dage, saa det samlede Udvalg kan faa Lejlighed til at gennemgaa den, saafremt man ønsker det.

J. R. Fanger var noget betænkelig ved at tage Ordet i en Sag fra Socialudvalget, for man plejede i saa Fald at faa at vide, at man ikke havde Forstand derpaa. Taleren havde den Opfattelse, at det var efter Lovens Aand og Bogstav, at Folk mister deres Valgret ved fuld Forsørgelse; men Byraadet kunde bestemme, at det ikke skal have denne Virkning. Det var sørgeligt, at Flertallet ikke havde Tid til at gennemgaa det i Samling. Taleren ønskede ikke at berøve nogen deres Valgret uden tvingende Grunde; men der burde heller ikke vises Øllebrødsbarmhjertighed, og det var ingen Skade, naar Folk faar at vide, at Understøttelsen kan have denne Følge.

Chr. Nielsen svarede, at naar Folk i Byraadet stod op og talte om Ting, somde ikke var særlig inde i, maatte de findes igi at faa

en høflig Tilrettevisning; Udvalget kunde ikke lade sig træde ned af Argumenter, der hørte hjemme andre Steder end i Byraadssalen. Der skete ikke noget ved at udsætte Sagen, for ingen mistede deres Valgret, før de fik Meddelelse derom, og muligvis kom Mindretallet paa den Tanke, at de hellere vil vente og se Tiden lidt an. Taleren

følte sig sagesløs m. H. t. Gennemgangen af Skemaerne, for det havde været paa Dagsordenen flere Gange; men forøvrigt var den Maade, det var sket paa, vist lige saa

god.

Holger Eriksen syntes ogsaa, at Sagen nu burde udsættes. Taleren ønskede aldrig at sætte en Sag paa Spidsen, men naar Hr. Busch udslyngede denne Paastand, at det socialdemokratiske Flertal vilde give Valgret til løsagtige Kvinder o. lign., saa burde han have Beviser derfor, og hvis han ikke kunde fremskaffe saadanne, maatte han trække sine Ord tilbage. Men en Udsættelse vilde maaske give Mulighed for en Forstaaelse, og hvis ikke, kunde det i hvert Fald kun blive en Uenighed om Skønnet.

Johanne Berg gjorde opmærksom paa, at der syntes at herske nogen Misforstaaelse m. H. t. Gennemgangen af Skemaerne. Hele Udvalget havde gennemgaaet dem sammen med Socialdirektøren, men det var sket enkeltvis, ikke i Fællesskab, og det var tvivlsomt, om det sidste vilde være bedre.

P. Busch havde ikke noget imod, at man gaar Sagerne igennem en Gang til, men vilde forøvrigt fastholde sine Udtalelser. Taleren havde dog ikke sagt, at Socialdemokratiet vil give Valgret til løsagtige Kvinder o. lign., der var overhovedet ikke Tale om Politik eller noget politisk Parti; men Taleren havde sagt, at der var løsagtige Kvinder imellem dem, og det var i Henhold til Kartoteket. Taleren havde ladet det største Antal, nemlig 307 slippe igennem, og de øvrige var der andet i Vejen med end det, at de var fattige. Hvis der skulde stemmes i Sagen, skulde Taleren nok tage Ansvaret for Indstillingen.

Unmack Larsen beskred, at Hr. Busch var gaaet frem efter bestemte Principper i Henhold til Loven Der var saa mange Tilfælde, som oplagt stred mod Loven, at man maatte stejle derover, og det maatte i bedste Fald bero paa en Misforstaaelse fra hans Side. Nu forsøgte Busch at trække i Land, men hans Udtalelser kunde dog vist kun forstaaes saaledes, at det var en Beskyldning mod Flertallet for med Forsæt at ville give Valgret til løsagtige Kvinder o. s. v.

P. Busch havde ikke sagt, at det var med Forsæt. Naar man skulde gennemgaa 570 Skemaer, havde man en Mand til at give Oplysninger sammen med Papirerne, og efter dette havde Taleren dømt. Men der var ikke en eneste af de 200 Personer, hvor der ikke fandtes andre Grunde end Fattigdom.

Borgmesteren bemærkede, at Sagen jo var foreslaaet udsat, og saa maatte Udvalget bestemme, om det vilde tage den op paany. Angaaende de fremsatte Udtalelser kunde der jo være fremkommet et eller andet, som hele Udvalget ikke var vidende om; men det skulde

vel heller ikke tages saa bogstaveligt. Foreløbig maatte man altsaa overlade til Udvalget at klare dette Spørgsmaal.

Sagen udsattes.

16. K. Moustén meddelte, at den radiologiske Afdeling vilde blive færdig i April Maaned, og der vilde til Indvielsen komme mange fremmede Deltagere, hvorfor Udvalget havde ment, at Kommunen bør give en Middag i den Anledning.

Sygehusudvalget bemyndigedes til at foretage det fornødne i saa Henseende.

Uddrag fra byrådsmødet den 28. februar 1935 - side 6

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 759-1934)

P. Busch ønskede at give nogle Oplysninger

angaaende Diskussionen fra sidste Møde. Taleren var dengang Genstand for en illoyal Behandling fra Hr. Unmack Larsens Side, idet han fremsatte Paastande, som Taleren paa staaende Fod var afskaaret fra at modbevise. Da Taleren derefter nævnte, at der fandtes løsagtige Kvinder o. lign. paa Flertallets Liste, blev der afkrævet Bevis derfor. Taleren havde nu gennemgaaet hele

Materialet og oplæste en Række Eksempler som Bevis for sin Udtalelse.

Chr. Nielsen syntes, at Hr. Busch i nogen Grad forgreb Begivenhedernes Gang, idet Sagen var udsat, for at Udvalget skulde se paa den en Gang endnu. Naar Hr. Busch nu nævnede en

hel Del Eksempler, gjorde han sig skyldig idet

samme, som han angreb Unmack Larsen for, idet man ikke havde Materiale til at kontrollere hans Paastande. Der kunde selvfølgelig være Tvivilstilfælde, men det burde Udvalget nærmere drøfte senere.

Holger Eriksen henstillede til Borgmesteren at standse denne Diskussion, naar Sagen var gaaet tilbage til Udvalget og ikke ikke i Dag var paa Dagsordenen.

Borgmesteren havde henstillet til Busch om at vente med Diskussionen, til Sagen kom for

igen, men Busch havde ønsket Ordet udenfor Dagsordenen, og det kunde Taleren ikke nægte ham.

P. Busch havde forlangt Ordet, fordi man ved sidste Møde havde krævet Bevis for hans Udtalelser, og han havde da lovet at fremlægge disse i det første Byrådsmøde.

Unmack Larsen vilde tilbagevise Hr. Busch's Beskyldning for Illoyalitet, for det Materiale, som Taleren benyttede ved det sidste Møde, var til Stede og var tilgængeligt for enhver. Nu stod Busch netop i den Situation, som han havde bebrejdet Taleren, for her var det umuligt at kontrollere noget, da Materialet ikke var til Stede. Hvis nogen derfor havde optraadt illoyalt, maatte det være Hr. Busch.

Borgmesteren antog, at det saa kunde gaa lige op.

Uddrag fra byrådsmødet den 21. marts 1935 - side 4

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 759-1934)

Indstilling fra Socialudvalget om, at Kommunelijælp, der er ydet ialt 507 Personer, ikke skal have Fattighælps Virkning.

Chr. Nielsen anbefalede Flertallets Indstilling. Det var Meningen, at man til Oktober gennemgaar hele Listen sammen med Materialet, og der kunde da eventuelt ske enkelte Ændringer. Forhaabentlig kunde Mindretallet slutte sig hertil.

Unmack Larsen havde haft Lejlighed til at se enkelte af de af Hr. Busch fremførte Eksempler paa, at Socialudvalgets Flertal, som han mente, havde givet Valgret til løsagtige Kvinder og fordrukne Personer. Efter Talerens Mening viste disse saakaldte Eksempler ikke, al Flertallet i Socialudvalget havde fejlet i Bedømmelsen af de herhenhørende Forhold, og Hr. Busch vilde sikkert ogsaa indrømme, at det aldrig kunde falde Udvalgets Flertal ind at give Valgret til de af ham nævnte Personer. Man kunde højst sige, at det ved Gennemgangen af de enkelte Personers Forhold synes, som om der i nogen Grad har staaet forskellige Oplysninger til Raadighed for de to Grupper, eller at der senere er kommet nye Oplysninger til, som, hvis de havde foreligget ved Gennemgangen, maaske vilde have bevirket, at Grupperne havde taget et andet Standpunkt ved Bedømmelsen af de enkelte Personers Forhold.

P. Busch fastslog, al det af Hr. Unmack Larsens Udtalelser fremgik, at han muligvis ikke havde set de samme Oplysninger som Taleren, og at hans Stilling til en Del af Personerne derfor var blevet en anden. Men der var ikke rokket noget som helst ved de Oplysninger, som Taleren havde fremsat, og Taleren maalte derfor stadig stemme imod Flertallets Forslag eller saaledes, at kun de 307 faar Valgretten, og de 200 udgaar.

I. C. Sørensen var noget betænkelig ved at udtale sig i Sagen, hvis man var uenig med Juristen og Social- Monopolisten Unmack Larsen. Alligevel vilde Taleren vove at paastaa, at Fremgangsmaaden her var formelt urigtig. De Folk, der var Tale om her, skulde automatisk være slettet, og Byraadet kunde saa bagefter tage Stilling til, om nogle af dem paany skal have Valgretten. Hvis Byraadet ikke kunde tiltræde denne Opfattelse, ønskede Taleren del forelagt Ministeriel lil Afgørelse. I Dag kunde man maaske nøjes med at stemme imod, for saa vidt ikke Flertallet kunde gaa med til at udsætte hele Sagen til Oktober.

Chr. Nielsen maalte holde paa, at den anvendte Fremgangsmaade var den rigtige. Hvis de skulde miste Valgretten, maatte Byraadet først fratage dem den, og Sagen havde været saa tidligt i Byraadet, at der var Tid dertil. Men der skete absolut ingen Skade ved at vente med Afgørelsen til Oktober, og til den Tid kunde man maaske saa faa en enig Indstilling.

Holger Eriksen forstod Landsretssagførerens Forslag saaledes, at efter det vilde ingen blive slettet inden Oktober, og det kunde man jo ikke have noget imod; der skete heller ikke noget derved, da der næppe blev Valg inden den Tid. Taleren kunde ønske at vide, hvor mange der var slettet af Valglisten.

Chr. Nielsen svarede, at der ialt var slettet 14 --1600 Vælgere.

Unmack Larsen oplyste, at af de sidst omtalte var der 69, som hele Udvalget var enig om at slette, og det var sket. Men Udvalget havde vist ikke noget imod at vente med Resten til Oktober. Taleren vidste ikke, hvorfra Landsretssagføreren havde sin Fortolkning; det stod vist i del oprindelige Forslag, men var bortfaldet.

I. C. Sørensen henviste til § 307. Sagens Behandling krævede, at de paagældende var slettet af Valglisten, og Byraadets Forhandlinger maatte saa dreje sig om, hvovidt de skal optages igen.

Holger Eriksen erkendte, at Byraadsmedlemmerne maaske var for lidt inde i Socialloven, men det skyldtes muligvis, at det var vanskeligt at faa en klar Besked af Socialudvalget.

Taleren havde f. Eks. rettet en Forespørgsel angaaende Alimentanterne og faaet 3 forskellige Svar fra Udvalgets Formand, Unmack Larsen og Socialdirektøren.

Sagen udsattes til Oktober,

